

Kedves Gyerekek!

Jób könyvének tanulmányozását szeretném veletek folytatni. A 7. rész így kezdődik: **„Csak küzdelem a halandó sorsa a földön, napjai úgy telnek, mint a napszámosé! Ahogyan a rabszolga eped az árnyék után, és a napszámos várja a munkabért, úgy jutottak nekem hiábavaló hónapok, nyomorúságos éjszakákkal fizettek ki engem.”**

Jób úgy látja, az ember élete csak küzdelem a földön. Nem csoda, hogy ezt mondta ebben a szenvedésekkel teli helyzetében. Várja a szabadulást a folyamatos kínok közt, mint ahogyan a rabszolga az árnyék után eped. Biztosan voltatok ti is tűző napon hosszabb ideig, ilyenkor keresitek az árnyékot. Egy idő után nagyon kínzó tud lenni a forróság. Fiatalkoromban foglalkoztunk állattartással és nyáron sok szénát kellett gyűjtenünk nekik. Egy-egy tikkasztó nyári napon, bizony nagyon vágytunk volna egy kis árnyékre vagy egy kis szellőre a réten munkálkodva.

Most a rabszolgaságról is szeretnék egy kicsit bővebben beszélni. A rabszolgaság régen nagyon elterjedt volt. Ilyenkor pénzért adták-vették az embereket. Emlékezhettek, hogy Józsefet is eladták a testvérei rabszolgának. Izráel népe is rabszolgaként szolgált Egyiptomban. Nem volt egyszerű a rabszolgák helyzete, teljesen kiszolgáltatottak voltak. Tulajdonképpen minden ember rabszolga, ha jól belegondoltok. Az ember azt hiszi, hogy szabad. Pedig azok a legnagyobb rabok, akik azt mondják szabadok. A bűn rabszolgája minden ember, amikor megszületik. **„Tudjuk ugyanis, hogy a törvény lelki, én azonban testi vagyok, rabszolgája a bűnnek.” Róm. 7:14** Sokféle dolog tartja rabságban az embereket. Van, akit az internet, közösségi oldalak vagy a dohányzás, az ital, a kábítószer, a szerelem tart rabszolgaságba, de végeredményben a Sátán. A hívő ember pedig Krisztus rabszolgája. De ez a szolgaság sokkal jobb az ember számára. Mert a bűn rabszolgaságában szenved egy idő után. Sokszor az ember a testében is aratja a bűn rabszolgaságának gyümölcseit. Először a bűnnek ideig-óráig van ám gyönyörűsége, de aztán később kiüresedik az ember, nem kapja meg a kezdeti örömet. Jézus Krisztus rabszolgasága teljesen más, mert Ő a szeretetével láncol magához. Neki önként adja át magát az ember, ha megértette, hogy Jézus Krisztus vére érte is folyt a kereszten. Pál arról is beszél, hogy szeretet által rabszolgáljunk egymásnak. Tehát ne magunk körül forogjunk, vegyük észre kinek lehetünk segítségére. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy mi kinek a rabszolgaságában élünk? Ti kinek szolgáltok? Ez életbe vágóan fontos kérdés.

Előfordulhat az is, hogy a hívő ember is beleesik valami más rabságába. Valamibe, ami jónak néz ki, lehet ez akár vallásos dolog is. Pál apostol idejében pl. a galatabeliek a mózesi törvényekhez visszatértek és ezek rabságában éltek. Különböző gyülekezeti szokások fogságába is bele lehet esni. Amikor meghatározzák, hogy csak így, vagy csak úgy lehet eljárni, attól eltérni tilos. Előfordulhat, hogy előírnak bizonyos öltözeteket, hogy pl. nők csak szoknyában mehetnek, vagy csak sötét ruhában stb. Az Úr Jézus korabeli vallási vezetők ilyen rabságban éltek. Szabályra új szabály, parancsra új parancs. Isten törvényétől még szigorúbbakat hoztak, de ugyan ki volt az, aki mindet meg tudta tartani? A rabszolgaság ellentétje a szabadság. Sajnos lehet ez olyan is, amikor mindent lehet és az már ürüggyé válik a bűnös test számára. Például voltak és vannak olyan irányzatok, hogy nem baj, ha vétkezünk, mert Isten úgymint megbocsát a Jézus áldozatáért. De ez nagyon veszélyes, ezért szeretnék benneteket óva inteni az ilyen hozzáállástól.

„...és a napszámos várja a munkabért.” Ezt a képet is használja itt Jób, hogy megértesse barátaival mennyire várja a szabadulását jelenlegi helyzetéből. Lehet, hogy sokan nem értitek még, hogy milyen az, amikor várjuk munkánkért a minket megillető bért. Ezzel kapcsolatban volt egy nehéz próbám sok évvel ezelőtt. Dolgoztam valakinek, aki a munka elvégzése után, több százezer forinttal adós maradt nekem. A munkát becsülettel elvégeztem, így nagyon bosszantott, hogy sokszori ígéretés ellenére sem kaptam meg az összeget. Nagyon próbára tett Isten, sokat imádkoztam, mert nagy szükség lett volna a pénzre. Szégyelltem, de már arra is gondoltam, hogy erőszakhoz fogok folyamodni. Aztán végül, amikor már szinte lemondtam róla, az Úr kegyelméből megtörtént a kifizetés. A Jób idejében a napszámosok nagyon várták a nap végeztével a bért, mert sokaknak az biztosította a megélhetést. Úgy gondolom a legtöbb ember napról-napra élt. Nem voltak nagy üzletek, mint ma, ahol a jó fizetésünkből hetekre előre be tudjuk szerezni a szükséges ételmelet.

Jób tehát azért panaszkodik barátainak, mert várta, hogy hátha jobbra fordulna sorsa, szenvedésének vége

lenne. Viszont úgy látta, hiábavaló hónapok és nyomorúságos éjszakák jutottak neki fizetségül. Még nem érkezett el az idő, amikor Isten szabadulást adhatott neki, mert látni fogjuk, van mit elvégeznie a szívében.

Ámen